

генеральний прем'єр-адвокат. Палата діє на колегіальних засадах. У професійному штаті відомства сім палатних президентів за галузевими напрямками та 200 магістратів, які є юридичними радниками, фінансовими інспекторами, аудиторами [3].

У Великобританії органом державного управління фінансами виступає Казначейство. Воно займається управлінням розробки, складання і виконання державного бюджету, визначенням податкової політики, фінансово-економічним прогнозуванням, міжнародними фінансовими відносинами, здійснює контроль за використанням коштів із державного бюджету.

У Німеччині органом державного управління фінансами виступає Міністерство фінансів, яке розробляє основи фінансової, податкової, валютної та кредитної політики. Міністерство розробляє проект бюджету та середньотермінового фінансового плану, здійснює касове обслуговування бюджету, контроль за виконанням бюджету та розробку основних засад розподілу фінансових ресурсів між ланками бюджетної системи. В управлінні фінансами беруть участь Федеральне відомство з фінансів і Федеральне управління державним боргом, які підпорядковані Федеральному міністерству фінансів. Перше відомство займається податковою перевіркою підприємств, оподаткуванням іноземних капіталовкладень, проблемами усунення подвійного оподаткування; друге – операціями з випуску та погашення позик і фінансуванням бюджетного дефіциту.

Особливий інтерес викликає шведська система державного контролю, оскільки Швеція свого часу зазнала багатьох явищ, які притаманні перехідній економіці України. Управління державними установами у Швеції будується у відповідності до теорії «Принципал-Агент», яка базується на відомостях цілей власника (принципала)

та керівництва компанії (агента), що вимагають додання протиріч в інтересах досягнення необхідного економічного результату. Інструментами подібного узгодження повинні виступати стимули, здатні змусити агента діяти у відповідності з інтересами принципала. Перед системою контролю за використанням державних коштів поставлені два завдання: перше – забезпечити високу ефективність та друга – досягти високого рівня раціональності усіх процедур та дій, які здійснюються державними організаціями та посадовими особами. Як видно, подібна постановка розширює сферу контролю за межами власне фінансового.

У регламентаційних листах уряду формулюється, що уряд повинен зробити в даному бюджетному році, вказуються економічні умови та порядок звітності. Це визначає і напрямки наступного фінансового контролю, в основу якого покладені положення про державні установи та положення про бухгалтерський облік.

Шведська система господарювання спрямована значно на усунення невизначеності функцій та безвідповідальності посадових осіб, що полегшує організацію контролю. У Швеції використовується внутрішній аудит державних установ (згідно спеціального урядового положення), а також зовнішній аудит, завданням якого є контроль якості інформації, що надходить від агентів та дотримання ними своїх обов'язків [2, с.45-81].

Підсумовуючи викладене, можна зробити висновки, що формування системи фінансового контролю в Україні, відповідно до сучасного етапу розвитку ринкових відносин, повинно здійснюватися на основі розглянутих вище прикладів. Водночас ефективному виконанню цього завдання сприятиме вивчення не лише зарубіжного досвіду, але й величезного досвіду створення системи державного контролю на українських землях в минулі роки.

Література

1. Карпов Е.С. Организационно-правовые основы государственного финансового контроля в зарубежных странах. // Вестник Владимирского юридического института. – 2007. – №3. – с. 216.
2. Малишев А.В. Характерні аспекти організації державного фінансового контролю закордоном. // Фінансовий контроль. – 2003. – №11. – с. 126.
3. Дікань Л.В. Фінансово-господарський контроль: навч. посіб. / Л.В. Дікань. – К.: Знання, 2010. – 395 с.

УДК 330.322:338.23(477)

ФАКТОРИ ФОРМУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО КЛІМАТУ УКРАЇНИ

Захаров О. – ст. 3 курсу, Фвн-31

Науковий керівник – к.е.н., ст. викладач Волошук Р.Є.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

В сучасних умовах гострою проблемою є необхідність збільшення іноземних і вітчизняних інвестицій як додаткового джерела модернізаційних процесів вітчизняної економіки. На тлі посилення конкуренції між країнами за залучення інвестицій, особливу увагу з боку держави спрямовано на створення сприятливих умов, що визначають рівень інвестиційної привабливості країни для інвесторів. Сучасний стан здійснення інвестицій в Україні свідчить про необхідність поліпшення інвестиційного

клімату як основи забезпечення необхідного рівня інвестування у різні сфери національної економіки.

Інвестиційний клімат – сукупність політичних, економічних, соціальних, культурних, організаційно-правових і географічних факторів, властивих тій чи іншій країні, котрі приваблюють чи відштовхують інвесторів вкладати свої кошти в ту чи іншу господарську систему (економіку країни, регіону, підприємства) [1, с.368].

Особливістю інвестиційного клімату в

Україні на сучасному етапі є те, що він формується за нестабільної економічної ситуації. Внаслідок цього у державі за останні роки розвинулася інвестиційна криза, що характеризується: прискореним відтоком фінансових ресурсів у торговельно-посередницьку та фінансово-розподільну сфери економіки, що знизило фінансові резерви відтворення основних засобів реального сектора; різким зниженням конкурентоспроможності продукції підприємств вітчизняної промисловості; значним зростанням ризику реальних інвестицій; падінням інвестиційно-інноваційного потенціалу за межі нормального рівня економічної безпеки.

Серед найбільш важливих факторів погіршення інвестиційного клімату та виникнення інвестиційної кризи в Україні можна відзначити такі: політична нестабільність; соціальна напруга; зниження державної підтримки інвестицій; неінвестиційна орієнтація державного бюджету, яка виражається у нестачі інвестиційних ресурсів та у фінансуванні інвестицій за залишковим принципом; відсутність створеного державою мотиваційного механізму залучення кредитних ресурсів; слабкий розвиток інвестиційної інфраструктури; недостатній розвиток фінансових ринків як інструменту забезпечення ефективного розподілу грошових ресурсів; слабкий ефект від інституційних перетворень у приватному секторі економіки; вплив загальної кризи національної економіки; підвищення рівня інвестиційного ризику у державі, що пов'язане з нестабільністю податкового законодавства та інфляцією; слабка мотивація довгострокових інвестицій.

Крім того, факторами негативного інвестиційного клімату України відсутність цільової і послідовної політики держави у сфері інвестиційної діяльності, недоліки в державному управлінні, невизначений у деяких випадках статус інвесторів, складний порядок адміністративних процедур, неврегульованість питань відповідальності учасників

інвестиційних відносин, у тому числі держави. Ці фактори примушують як вітчизняних, так і іноземних інвесторів проводити обережну і очікувальну політику у сфері інвестиційної співпраці з Україною [2, с.168].

На сьогодні органи державної влади України не повною мірою враховують значимість даних факторів, віддаючи пріоритет не поліпшенню інвестиційного клімату, а фінансовому оздоровленню та скороченню інфляції. Однак тільки рішучі дії у всіх напрямках, послідовна боротьба з тими обставинами, що заважають інвесторам, дозволить забезпечити приплив інвестицій й економічне зростання в державі.

Держава повинна використовувати гнучку систему стимулів для реалізації наміченої промислової політики. Набір преференцій і пільг повинен диференціюватися, зокрема в залежності від рівня інвестицій в інфраструктуру.

Ефективне податкове регулювання інвестиційної діяльності, спрямоване на її стимулювання шляхом встановлення періоду податкових канікул, зниження ставок податку на прибуток, інвестиційні та реінвестиційні знижки при веденні НДДКР у великих розмірах – це заходи, що довели свою ефективність у низці розвинених країн.

Варто зазначити, що активна позиція держави, спрямована на боротьбу з корупцією, зниження адміністративних бар'єрів, скорочення багатоетапних бюрократичних процедур узгодження та експертизи інвестиційних проектів, дозволить реалізувати головну конкурентну перевагу – швидкість запуску інвестиційних проектів, що важливо на сучасному етапі розвитку [3, с.65].

Отже, формування сприятливого інвестиційного клімату має розглядатися в Україні як стратегічно важливе завдання, реалізація якого пов'язана з низкою тактичних рішень, що не чекають відстрочення. Тільки у цьому випадку інвестори зможуть змінити оцінку перспектив ведення бізнесу в Україні та переорієнтувати інвестиційні потоки.

Література

1. Коваленко С. О. Інвестиційний клімат в Україні та напрями його покращення / С. О. Коваленко // Вісник економіки транспорту і промисловості. – 2012. – №38. – С. 366-368.
2. Третяк Н. М. Фактори формування інвестиційного клімату в Україні / Н. М. Третяк // Фінансовий простір. – 2013. – №3. – С.165-170.
3. Калинина Л. Л. Инвестиционный климат как фактор обеспечения структурной перестройки экономики / Л. Л. Калинина // Вестник РГГУ. Серия: Экономика. Управление. Право. – 2014. – №21(144). – С.56-65.

УДК 658.15:339.13

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВОЮ СТІЙКІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ МІНЛИВОГО РИНКОВОГО СЕРЕДОВИЩА

Ксенченко Л. – ст. 4 курсу, гр. Ф_{вн}-41

Науковий керівник – к.е.н., доцент Руденко В.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Завдання сучасного розвитку вітчизняних підприємств, пов'язані з постійним подоланням кризових ситуацій, визначають особливі вимоги до фінансової стійкості як стратегічного фактору фінансової безпеки їх діяльності, зростання її ділової активності та інвестиційної привабливості. В умовах мінливого ринкового середовища проблема

управління фінансовою стійкістю підприємства набуває особливої актуальності.

Управління фінансовою стійкістю підприємства розглядають як сукупність скоординованих та цілеспрямованих заходів і дій щодо розробки та реалізації управлінських рішень зі збереження задовільного фінансового стану, завдяки